

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. március 2-án.

Kezdő ének: 32. zsoltár 1. verse

Főének: 398. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 32. zsoltár 4. verse

Textus: Máté evangéliuma 21. rész 2. és 6-7. verse „Ezt mondta Jézus a két tanítványnak: Menjetek az előttetek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám. (...) A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig ráült.”

Kedves Testvéreim!

Március első vasárnapja most már évtizedek óta Biblia vasárnap, amikor odafigyelünk a Szentírásra, annak kiadására. Figyelünk arra, hogy minél többen megismerjék Isten életet formáló szavát. Biblia vasárnap azonban nem csak ezért fontos. Hanem azért is, hogy a saját életünkre nézve komolyan vegyük, hogy mit szeretne üzeni nekünk a Mindenható. A ma felolvasott történet pedig tűnhet kicsit olyannak is, mint ami unalomig ismert, mint amiből már minden mozzanatot kielemeztünk, ilyenkor pedig a veszély az, hogy nem értjük meg Isten üzenetét.

Amikor megláttam, hogy a bibliaolvasó kalauz mit jelölt ki a mai napra, akkor kissé belenyugvóan kezdtem el olvasni a történetet. Úgyis ismerem már minden egyes apró mozzanatát. Számomra különösen fontos volt, hogy ne azon gondolkozzak, hogy hányszor, milyen formában prédikáltam már erről az igeszakaszról. Nem az a fontos, hogy eddig mik kapcsolódtak üzenetként a virágvasárnapi történethez. Most az a lényeges, hogy megértsem, és remélem velem együtt a gyülekezet itt lévő tagjai is megértik, hogy mit üzen nekünk Isten, szavával pedig mit akar megváltoztatni mibennünk. Biblia vasárnap van, amikor kiemelten arra figyelünk, mi az időszakos üzenete az Örökkévaló Istennek.

Számomra is meglepő volt az a felismerés, amit a történet hozott. Hiszen megvizsgáltam, hogy hány szereplője van a virágvasárnapi történetnek, hogy mit tesz Jézus, a tanítványok, a sokaság, mit tesznek a kívülállók. Aztán rájöttem, hogy egy szereplőt kihagytam. Ez a szereplő a számár. A mai istentiszteleten vizsgáljuk meg, hogy miként néz ki a jeruzsálemi bevonulás a számár szemszögéből, és vegyük észre, hogy ez a nézőpont milyen üzenetet hordoz számunkra.

Az első, amit megtudunk a számról, hogy meg van kötve. Olyan állapotban van éppen, ahonnan nem tud mozdulni. Ha mozdulna is újra meg újra visszarántja a kötél, ami fogva tartja. Ugyanez a kötél lehet a biztonság jele is, amikor éppen vezetik, hiszen akkor az utat mutatják neki. Ez a kötél azonban, amelyik lehet jó is, lehet hasznos is, itt fogva tartja a szamarat.

Ha őszintén végignézzük az emberi életet, és itt most nem a személyes életünkre gondolok, hanem úgy általában az emberre, akkor azt látom, hogy sok hasznos dolog, esemény, mozzanat, ami azért van, hogy biztonságot jelentsen, mégis sokszor megkötözöttséget hoz magával. Beszélünk emberi kötelekekről, amelyek rengeteg pozitívummal látják el az életünket. Van barátság, amit fontos kapcsolatnak értelmezünk, de ugyanígy használjuk a terhes barátság kifejezést, amikor már nem jó, nem előreívő a kötelek, hanem visszahúzó, leterhelő. Beszélünk a házasság kötelekéről, ami azért van, hogy két embert összekössön és ilyen formában mind a kettőnek többletet adjon. Mégis azt látjuk, hogy sok esetben a házasság nem megerősít embereket, hanem éppen visszahúz, nem többlet energiát ad, hanem energiát vesz el. Ismerjük a kötelességet is, ami belső, lelkiismereti erőből fakadva örömmel kerül teljesítésre. Aztán előfordul, hogy a kötelesség, például a munkavégzésben teljesen leterhel, elfáraszt, megkeserít.

Kötelek, ami jó irányba mutatna, ami erőt adna, ami örömet jelentene, mégis megkötözöttség lett belőle. Ennek pedig az oka az, hogy mi nem tudjuk feloldani a kötöttséget. Hiába szeretnénk azt, hogy valami jól működjön, az saját erőből nem megy. Hiába a teremtetési rend része a házasság, hogyha Isten nincsen benne, akkor nem működik jól. Hiába lehet Istennek végzett szolgálat minden munka, hogyha kizárjuk belőle a Mindenhatót, akkor csak robotolni fogunk. A kötelek minket fogva tart, nem pedig vezet. Ezért lép tovább a történet is, ezért mennek a tanítványok, hogy eloldják a szamarat.

Az is megszívlelendő, ahogyan ez a mozzanat történik. Nem a számár a kezdeményező. Jézus parancsot ad, a tanítványok engedelmeskednek, a végeredmény pedig az, hogy a kötelek feloldódik. Amikor gyülekezetünk életében keressük azokat a pontokat, hogy hogyan lehetne segíteni az embereknek, hogy az életük könnyebb legyen, akkor nagyon egyszerűen mondhatom azt is, hogy úgy tudunk a legjobban segíteni, hogyha feloldjuk a köteleket. Ahogyan Ézsaiás prófétán keresztül megszólal az Úristen és fi-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. március 2-án.

gyelmezteti a népet: „Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot!” (Ézs. 58.6) Krisztus követésünk alapfeladata ez: felszabadítani az embereket a lelki megkötöttségek alól.

Ez azonban nem működik másként, csak úgy, hogyha meghalljuk Jézus parancsait és engedelmesek vagyunk. Bilincset feloldani nem lehet másként, csak úgy, hogyha mi magunk szabadok vagyunk. Mindaddig, amíg bennünk nem oldódtak fel a megkötöttségek, addig másokra is csak fölösleges bilincseket teszünk. Aki Jézust követi, aki neki engedelmeskedik, az éli át a teljes szabadságot. Ezért mondja Jézus a tanítványoknak: „Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” (Jn. 8. 31-32.) A megszabadult ember pedig másokat is meg tud szabadítani.

Aztán azt is látjuk, hogy a kötelékek feloldozása csak akkor ér valamit, hogyha ez nem időleges. A tanítványok elmentek, feloldozták a szamarat, majd odavezették Jézushoz. Az út, amin a szabadság a mienk lehet, Jézussal együtt vezet tovább. Nem sokat ért volna ennek a szárnak az életében a feloldozás, ha utána rögtön visszavitték volna és újra megkötik. Amikor ugyanis mi emberek adunk szabadságot, akkor ez csak időleges, soha nem válhat véglegessé.

A végleges szabadság akkor lehet a mienk, ha Jézussal együtt megyünk az úton. Szabadok leszünk arra, hogy megbocsássunk, nem pedig a társadalmi kényszer visz rá minket. Ha már valaki bocsánatot kér, annak illik megbocsátani. Szabadok leszünk arra, hogy örüljünk. Nem a külső, sokszor lelembózó hangulatot vesszük át, és nem is a siránkozó hangnemet, hiszen mi szabadok vagyunk az örömről, Jézussal együtt megyünk az úton. Aztán szabadok leszünk arra is, hogy döntsünk és a Megváltót válasszuk. Anyiszor beszélnek kényszer pályáról. Olyan sokszor mondják azt, hogy nincsen választási lehetőség. Mi Jézussal együtt kimondhatjuk, hogy szabadok vagyunk a döntésre.

Amikor pedig Jézus közelében vagyunk, akkor olyan csodálatos életünk lehet, hogy annál több és szebb nem is érhet minket. Odavitték a szamarat Jézushoz, Ő pedig ráült. Első hallásra nagyon alantastúnak tűnhet ez a mozzanat. Ha azonban végiggondoljuk, hogy mi is történik itt, akkor kimondhatjuk, hogy ez a megvetett állat, a bevonuló király trónja lesz.

Minden Jézus közelében lévő élet Ővele együtt királyi élet. Akinek az életében ott van a király, annak a szíve lehet ugyanúgy királyi trónus, mint ahogyan ez a szamár is azzá válhatott. Itt pedig az is érzékelhető, hogy nem a kiemelt szerep, nem a tudás, nem is a különlegesség érzete emelte ki ezt az állatot és tette Jézus bevonulásánál királyi szereplővé. Nekünk sem kell félnünk, hogy a mi egyszerű életünket, a sokszor már szürkévé váló hétköznapijainkat, vagy éppen az egyáltalán nem különleges lelkünket ne tethné Jézus kiemelkedővé, királyivá. Az Ő közelében minden másként néz ki. Ahogyan Péter apostol ezt meg is fogalmazza mindazokkal kapcsolatban, akiket Jézus kiválasztott magának: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe”. (1Pt. 2.9) Akinek a szívét Jézus uralja, Ővele együtt a teljes élet kiemelkedővé válik.

Kedves Testvéreim! Bízasson minket ennek a szárnak a példája arra, hogy lehet a mi életünk is más, egészen más, mint a környezetünkben élők. Hiszen Ő feloldozza minden megkötöttségünket, szabaddá tesz arra, hogy helyesen és jól döntsünk, és megvalósítja az Ő uralmát, királyi hatalmát mibenünk is. Ezért kérjük az ének szavával: „Szabadságot adj nekem És tiszta szívet, Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!”

Amen!

Záró ének: 469. dicséret mind az 5 verse